

РОБЪРТ ЙЪНГ
ПЛАНЕТАТА НА СИНИТЕ
ПТИЦИ

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

Корабът се приземи на горска поляна. Тревата под него бе изгорена от дюзите, но наоколо оставаше зелена и танцуваше под летния вятър. Горските дървета над нея правеха реверанси — като срамежливи момчета, облечени в нови летни дрехи.

Мис Минтц трудно повярва на очите си. Бяха ѝ казали, че Денеб–6 е красива планета; бяха ѝ казали, че ако веднъж се приземиш на нея, не ти се иска да я напуснеш; бяха ѝ казали: почакай докато видиш как изгрыва луната! Но мис Минтц неизменно скептична към трето лице — множествоно число, особено когато се отнасяше до служители в туристическа агенция, затова прие казаното с недоверие.

Но видяното не оставяше и следи от съмнение. Тя слезе по бордовата стълба и стъпи върху танцуващата трева. Със смехове и бутане, учениците от горния клас се смъкваха след нея — като козлета, сякаш вече били в очарователната околност, която силно въздействаше на екскурзията. Блестящият въздух имаше опияняващ мирис, в светлото синьо небе висяха малки бели облачета.

Слязъл на поляната, целият клас започна да говори:

— Виждал ли си толкова зелена трева?

— Погледни небето!

— Казвам ти — това са сини птици!

— Къде?

— Навсякъде! Ето още една!

— И още една!

Тогава мис Минтц ги видя. Гората бе пълна с тях и сърцето ѝ заби ускорено. То заби още по-силно, когато главният офицер Бърк, който отговаряше за реда в екскурзията, застана в отвора над горната част на стълбата и вдигна ръката си, за да въдвори тишина.

— Сините птици могат да почакаат — каза той, след като гимназистите утихнаха. После посочи Денеб, блестящ като огромна петромаксова лампа в средата на следобедното небе и продължи: — Когато това слънце залезе, тъмнината настъпва ужасяващо бързо, така, че по-добре е да приведете лагера в порядък — безсмислено е да прекараме още една нощ на борда на кораба.

Хорове от „О, не!“, „В никакъв случай!“, се допълниха от ентузиазирана дейност. Мис Минтц пое командването в свои ръце, като оглави разтоварването на сгъваемите лагерни жилища. След консултация с мистър Бърк, тя избра място в края на гората, удобно

разположено до клокочещ ручей. Бунгалата с марка „Джефи“ бяха поставени бързо и първите нощни сенки се разстлаха над малките къщички от пластмаса, приютени всред стволите на дърветата — съвсем близо до кораба. След това забърмча портативния генератор и електрическите светлини огряха късата „Мейн Стрийт“, после засияха топло в квадратните стъкла на бунгалата.

Столовата бе оборудвана грижливо и малко след залеза церемонно кръстена „Кафенето на Денеб–6“. След кръщаването мъжката част на старшия клас донесе скъпоценни провизии от камерата за дълбоко замразяване на кораба, а женската заговори за поставената задача да се приготви първата истинска храна, откакто класът беше напуснал Земята. Всеки имаше различно мнение по въпроса и мис Минтц се оказа въввлечена в хаоса от козлета, чиито апетит бе изострен от кондензираните закуски и обедните таблетки на Екскурзоводните линии. Тя успя да въведе ред и след малко аромата на печени котлети и пържени картофи апетитно препусна в нощния въздух на Денеб–6.

Мис Минтц се страхуваше, че мистър Бърк е забравил поканата, но накрая с облекчение го видя да се изкачва с широки крачки по „Мейн стрийт“, облечен в синьото и красиво астронавтско облекло.

— Добре дошли в кафенето на Денеб–6 — произнесе тя.

Мистър Бърк помириша нощния въздух.

— Мирише на свински котлети — отбеляза той. — Невъзможно е, вие не сте могли да ги вземете.

— Но ги вземем — потвърди мис Минтц. — Придружени с обелени картофи. Заповядайте, мистър Бърк. Току-що започнахме да сервираме.

Във вътрешността имаше три дълги сгъваеми маси и две по-малки. Мис Минтц избра една от по-малките, по-отдалечена от останалите и едно от момичетата в горния клас се зае да я привежда в ред. Мистър Бърк премигна изненадано, като че ли тя наистина беше келнерка, а той, с мис Минтц се намираха извън града и се бяха отбили за малко да хапнат, преди да вземат обратния превоз към къщи.

Мис Минтц го гледаше през дистанцията на масата и твърдо вярваше в изминалите три дни. Първият беше най-невероятен. Застанал на пасажерската палуба, мистър Бърк й каза „добро утро“ и като че ли спря времето. Преди това не я забелязваше и беше сигурна,

че очите му са били привлечени от костюма, който беше облякла. Бе нов костюм — един от двата специално купени за екскурзията. Последен модел, с обърната якичка и младежка пола, която не само гарантира да изглеждаш по-млада, но те кара да се чувстваш такава.

Тя беше сигурна, че причината е костюмът, но на следващия ден не бе вече напълно сигурна, защото излезе облечена с обикновена дълга пола и блуза, с щамповани върху нея планети и звездни кораби, а мистър Бърк отново я поздрави, даже се спря за по-дълго, за да обясни дневното разписание. Същата сутрин, голяма част от речта му бе посветена на монотонността в порциите хранителни таблетки. Той си припомни за „старите дни“ и това бяха свещени възпоменания. Но мистър Бърк не беше много стар, за да си спомня за „старите дни“. Горедолу имаше възрастта на мис Минтц, която от своя страна бе на двадесет и девет години.

— Можете ли да си представите — бе казал той. — На първия звезден кораб сервираха за закуска топъл боб! ТОПЪЛ БОБ — представя те ли си? Чувал съм, е, разбира се, не се съмнявам, че екипажът напълно е бил завладян от изпълнението на това шоу. Представяте ли си всички, отдали вниманието си на истински боб? Ако притежаваха кондензиран, нямаше толкова да се впечатляват.

През същата нощ тя не успя да изхвърли от съзнанието си личността му и придоби глупав блян, който на следващата сутрин я накара да почервене, след като той престана да говори с нея на пасажерската палуба. Корабът беше излязъл от подпространството и Денеб-6 представляваше газово кълбо, на фона на синята приказка на планетите. Мистър Бърк бе навлязъл детайлно в монотонността на хранителните таблетки, когато с внезапно въодушевление, тя се доближи до него и с треперещ, изпълнен с наченки на щастие глас каза: „Мистър Бърк, защо не се храните с нас, по време на престоя ни? Ние донесохме различни собствени продукти и възнамеряваме да готвим собствена храна през цялата седмица. Сигурна съм, че ще харесате някои от нещата, които сме взели“.

Беше се случило по този начин, но все още не бе за вярване, че мистър Бърк стоеше на масата срещу нея и се усмихваше обезоръжаващо, а безгрижните му сини очи заблестяха, когато „келнерките“ донесоха две чинии, отрупани с картофи и свински пържоли. Пържолите бяха малко прегорели, но толкова вкусни, че мис

Минтц, която обикновено ядеше колкото птиче, изяде две. А мистър Бърк погълна пет.

След вечерята, тя се разходи с него до края на малката „Мейн Стрийт“.

— Знаете ли? — каза тя, когато се спряха под последното осветително тяло. — Започвам да обичам това място.

— Наистина чудесно място — съгласи се мистър Бърк.

— Тези всички сини птици! Мисля, че би трябвало да я наречем планетата на Метерлинк, как мислите?

— Той ли е открил тази планета? Бях останал с впечатлението, че тук първи се е приземил търговеца Шмид.

— Нямах предвид точно това. Но бихме могли да я наречем планетата на сините птици, би било по-добре.

— Не звучи лошо — отбеляза мистър Бърк и повдигна пръсти към устните си, за да прикрие леко оригване. — Извинете, мис Минтц, страхувам се, че преядох. Но всичко беше така хубаво... Впрочем, възнамерявах да се кача на кораба.

— О-о-о, вие ли сте дежурен, мистър Бърк?

— Хората ми са малко, иначе нямаше да бъда. Представете си само как един висш офицер трябва да даде първа вахта. Не ми остава нищо друго, освен... Но това е, не мога да направя нещо по-добро.

— Ще бъдете ли с нас на закуска, мистър Бърк? — попита мис Минтц. — Имаме бекон с яйца.

— ЯЙЦА? ИСТИНСКИ ЯЙЦА? Не на прах, пулверизирани, кондензирани или синтетични?

— Разбира се, че истински!

— Мис Минтц, вие сте една мечта — възкликна мистър Бърк. — Бих могъл да ви целуна!

Мис Минтц за момент си помисли, че възнамерява да го направи, но това не стана. Той повдигна синьото си кепе и прекалено се поклони.

— Ще ви чакам пред прага ви. Лека нощ, мис Минтц.

— Лека нощ, мистър Бърк.

Тя го изчака докато се скри в отвора на кораба. Огромната луна на Денеб-6 се издигаше над нея, пропиваше гората със сребро и правеше поляната да изглежда като сребърно езеро. Посребреният кораб изглеждаше като връх на мирна църква в тиха лятна нощ на

Земята, а мистър Бърк беше самотна сребърна фигура, която се промъкваше през обляната в сребро трева. Мис Минтц за момент усети, че дъхът ѝ секва. Внезапно тя се обърна и като гимназистка се затича по малката „Мейн Стрийт“ към собственото си бунгало. На следващата сутрин я събуди Бети Лу Феръди, едната от двете ѝ помощнички.

— Мис Минтц! Мис Минтц! Гледайте! Аз хванах синя птица!

За втори път през последните двадесет и четири часа, мис Минтц твърдо не можеше да повярва на очите си. Тя започна да ги разтрива, за да остане сигурна, че наистина се е събудила и не е имала друг глупав сън, но докато го извършваше, Бети Лу все още стоеше до леглото си, а синята птица очарователно бе кацнала върху безименния пръст на ръката ѝ. Перата ѝ бяха толкова сини, колкото очите на момичето.

— Виждате ли, мис Минтц? Смятам да ѝ направя клетка с моя комплект „Направи сам“.

— Защото тя е толкова красива ли, Бети Лу? Къде я хвана?

— О, мис Минтц. Оказа се съвсем лесно. Всичко, което трябва да се направи, е човек да се разходи между дърветата и те направо кацат по него. Децата навън, вече са им хвърлили око. Защо и вие да не си хванете една? Ще направя клетка и за вас.

Наистина, защо не? Сините птици съответстваха на чувствата ѝ, как нейното щастие пее в нея.

— Мисля, че ще го направя, Бети Лу — рече ставайки от леглото. — Винаги съм желала синя птица...

Мис Минтц никога не бе виждала толкова МНОГО птици — дърветата изглеждаха посинели от тях. И тя твърдо направи две стъпки към една, сторила ѝ се най-синя от всички, която се спусна от обкиченото с листа клонче право върху рамото ѝ. Мис Минтц трепна от станалото. Повдигна безименния си пръст към рамото и синята птица изящно скочи върху него, а златните ѝ очи премигаха в слънчевата светлина.

И за да не помисли, че станалото беше достатъчно, когато се върна в бунгалото си, Мистър Бърк я очакваше на прага му — така, както ѝ беше обещал.

— Добро утро, мис Минтц — произнесе той. — Виждам, че сте се приспособили към младежкия лов на сини птици.

— О, да, мистър Бърк! Никога досега не съм виждала такова количество от тях!

Бети Лу излезе от бунгалото с две пластмасови клетки. Едната от тях изглеждаше доста точно оразмерена за синия си обитател и тя гордо я показа. След това връчи другата на мис Минтц, а тя от своя страна каза:

— Благодаря, Бети Лу.

После отнесе клетката в бунгалото, постави вътре нейната синя птица, затвори малката вратичка и окачи клетката над надуваемия гардероб.

Сетне се върна на улицата и се разходи заедно с мистър Бърк до кафенето „Денеб–6“.

В бунгалата, покрай които минаваха, ентузиазирани ученици, забравили за закуската, упорно работеха с комплектите „Направи сам“ и произвеждаха клетки. Сините птици бяха навсякъде — кацаха по младите рамене, по върховете на покривите и по стрехите над вратите, някои от тях тъчаха ефимерни модели в блестящото лятно небе.

Мис Минтц поклати глава с учудване.

— Всички ли птици на Денеб–6 са сини? Как мислите, мистър Бърк? — попита тя.

— Чувал съм, че да — отвърна той. — Слушал съм и за други неща, свързани с тях. Например за тяхната свръхчувствителност: когато хванеш една от тях и я задържиш, тя отразява начина, по който чувстваш нещата — като при кучето, но в по-силна степен.

— Не знаех за това, мистър Бърк. Чудесно е, че в пътеводителя няма нищо на тази тема. В него дори не се споменава за сините птици.

— Пътеводителят! — възкликна той. — Какво ли знаят хората, които пишат пътеводители? Какво ли биха могли да почувствуват хиляди пъти, докато ги пишат? Хващам се на бас, че пътеводителя не отразява всички екзотичности на Денеб–6.

— Защо не ги отбелязва? — попита мис Минтц.

— Преди хиляди години, дълго преди ние да имаме туристически пътешествия, местните аборигени са се махнали от тук и никога не са се завърнали. Разбира се, не всички едновременно, а в продължение на период от три-четири века. Сега те са се разпилели по цялата галактика, чел съм за това. Те...

— Но защо? Защо са напуснали планетата, мистър Бърк?

— Защо? — изгледа я той изумено. — Сега това изглежда глупав въпрос, след като аз винаги съм чувал само един, мис Минтц.

Защо са си отишли, след като някога са развивали технология, която също не им е помогнала? Сега всичко се прави от метал, а на цялата планета няма поне един изоставен рудник и трудно може да се открие поне унция уран!

— О-о-о... — възкликна мис Минтц.

Те се намираха на входа на кафене „Денеб-6“, мистър Бърк помириса сутрешния въздух.

— Бекон с яйца — въздъхна той. — Наистина, божествен бекон с яйца! Мис Минтц, аз ви обичам.

Изказването му, разбира се беше хиперболизирано, но остави мис Минтц без дъх. Тя трудно говореше по време на почивката, но речта ѝ не правеше впечатление на мистър Бърк, който беше твърде зает с бекона и яйцата. Мис Минтц донякъде благоговееше пред неговия апетит, но вие не можете да си представите, че през една трета от живота си, бедния човек беше ял хранителни таблетки и шест яйца не представляваха чак толкова голямо количество, за да бъдат изядени от един здрав мъж. Много хора по света изяждат по шест яйца на закуска. Тя би се радвала да го види да изяде и дванадесет по същия начин, а това би я направила щастлива, че с нещо му се отдава. Преди никога не бе давала каквото и да е повече...

Храненето завърши, тя влезе в кухнята и донесе обратно шепа трохички за своята синя птица, след това отново се разходи с мистър Бърк до края на „Мейн стрийт“.

— Искате ли да обядвате с нас, мистър Бърк?

— Боя се, че започвам да ви използвам, мис Минтц. Не искам да изям цялата ви храна.

— О, не се безпокойте за това. Ние сме взели много повече, отколкото можем да изядем. И сме ужасно радостни, да бъдете с нас.

— В такъв случай, нали ще бъде глупаво да стоя настрана?

Мистър Бърк се усмихна със своята обезоръжаваща усмивка, показвайки на утринната светлина белите си равни зъби. Той свали кепето си по очарователен начин и изпълни своя леко преувеличен поклон.

— Ще ви чакам на прага ви — заяви.

И го направи. Отново я чакаше там за вечеря, а през същата вечер мис Минтц му направи компания по обратния път към кораба. Пълната луна беше изгряла — на Денеб-6 винаги имаше пълна луна, пътеводителят го беше отбелязал. И корабът отново изглеждаше като връх на църква — целият мек и посребрен, с гората, като подхвърлено сребърно море около него, с тревата, сякаш напоена със сребро, което се разпръсква под твоите обувки, когато я тъпчеш с крака и се разхождаш по нея...

— Е, трябва да се прибирам на кораба, мис Минтц. Отново съм на пост.

— Ще бъдете ли заедно с нас на закуска? Ще закусваме житни хлебчета с наденички.

— Истински наденички, честна дума?!

— Разбира се съвсем истински. Обичате ли наденички, мистър Бърк?

— Дали обичам? Мис Минтц, обожавам ги, обожавам и вас.

Той свали кепето си и изпълни своя поклон.

— Ще ви чакам на обичайния ъгъл на вашия праг. Лека нощ, мис Минтц.

— Лека нощ, мистър Бърк.

На следващата сутрин, мис Минтц не можеше да възприеме колко синя бе станала нейната синя птица. Тя засрамваше тази на Бети Лу, а поставена в съседство с птицата на Тереза Бей, другата им съквартирантка, нейната изглеждаше сивкава, толкова мършава и безцветна, измъчена като самата Тереза.

— Ей Богу, намерили сте най-синята птица на цялата планета — каза Бети Лу.

— И аз бих потвърдила същото. С какво я храните, мис Минтц?

— С няколко трохи хляб от кухнята, това е всичко — рече мис Минтц. — Птиците не се нуждаят от много храна.

— Храня моята със същото, но тя сякаш не напълнява. Изглежда полуумряла от глад.

— Като моята — допълни Бети Лу. — Ще дойдете ли на прощалните танци, мис Минтц? Организираме ги в кафенето „Денеб-6“.

— Разбира се. Аз трябва да бъда там.

— О, нямах предвид официалните ви задължения.

Бети наведе сините си очи.

— Мислех си, че може би ще поканите онзи красив офицер, който се храни с нас.

— Аз... Аз никога не съм мислила за това — изчерви се мис Минтц.

— Обзалагам се, че той би желал да дойде. Защо не го попитате?

— Може би ще го направя — отвърна мис Минтц.

Тя привърши с обличането и оправи леглото си, а сърцето ѝ пееше. Не беше танцувала от години, твърде самотни години. Дъхът ѝ засядаше в собственото ѝ гърло. „Чудя се, дали би дошъл — помисли си тя. — Бих могла да облека новата бяла рокля на звезди, с пайетите във формата на галактики. Деколтето ѝ точно пасва за подобен случай и не изглежда прекалено младежко“. По време на обема, закуската и вечерята, поканата трептеше на устните ѝ, но едва на половината до обратния път към кораба, по време на разходката с мистър Бърк, тя намери смелост да я изрече.

Мистър Бърк замълча за момент.

— Бих искал да дойда, разбира се — изрече накрая той. — Но разбирате ли, тази първа вахта...

— О-о-о — оклюмна тя на лунната светлина, — бях забравила за това мистър Бърк.

— Държат ни така изкъсо, извънредно трудно е да бъдем сменени. Аз... бих могъл да помоля някого да заеме мястото ми за малко, да кажем за няколко танца. Как ви се струва това?

— О, би било чудесно, мистър Бърк. Аз... ние бихме били много щастливи да ви видим.

— Тогава, да го оставим така... Ще се видя с вас сутринта, на обичайния ъгъл на вашия праг.

— Лека нощ, мистър Бърк.

Дните летяха. Учениците ловяха риба, ловуваха, играеха тенис, бейзбол, бадминтон и се боричкаха. Смеяха се и пееха. Изживяваха преходни леки романи и сърцата им се разбиваха за кратко.

И една по една, техните сини птици се разболяваха и умираха...

Мис Минтц можеше да го разбере. Ако казаното от мистър Бърк беше вярно, техните птици би трябвало да са сини и красиви, поради голямото щастие, което би трябвало да отразяват, защото през целия си живот, тя никога не бе виждала толкова щастлива група деца.

В собствения ѝ свят утрото започваше в седем и всички нейни хълмове бяха обсипани с перлите на росата. Ден след ден, мистър Бърк изяждаше пред блесналите ѝ очи ростбиф, пържено пиле по южняшки, шунка от Вирджиния, венерианска блатна патица и марсиански „пфайл“, усмихваше се с обезоръжаваща усмивка и показваше равните си бели зъби, сваляше кепето си и откриваше вълнистата си кафява коса, изпълняваше чудатите си поклони във формата на хиперболи и произнасяше постните си остроумия, относно нейния праг. Синята ѝ птица, бе нещо, което заслужаваше да се види: тя беше толкова яркосиня, че почти нараняваше очите, когато я поглеждаше и ставаше все по-красива с всеки изминат ден.

Най-сетне настъпи нощта на танците.

— В какво се състои проблемът ти, Бети Лу? — попита мис Минтц, влизайки в бунгалото, след нощната си разходка с мистър Бърк.

Бети Лу повдигна мокрото си лице от възглавницата.

— Във всичко — отвърна момичето. — Проблемът се е наместил във всичко!

Мис Минтц седна на ръба на леглото и подаде на Бети Лу собствената си носна кърпа.

— Не е възможно, Бети Лу. Проблемът може да обхваща едно или две неща, но не всичко. Каж ми какво не е наред?

— Роклята ми, мис Минтц — изхлипа Бети Лу. — Тази, която възнамерявах да облека за танците. Забравила съм да я сложа в багажа си и сега няма да мога да отида на тях, а моята птица е мъртва!

— Мъртва?! — изправи се мис Минтц и погледна в клетката. След това забеляза малката купчинка от посърнали сини пера.

— Хранеше ли я всеки ден, Бети Лу? Изглежда толкова слаба и мършава...

— Разбира се, че я хранех! Точно толкова, колкото вие хранехте вашата. Но от това нямаше никаква полза, тя постоянно продължаваше да слабее, а тази вечер, когато погледнах в клетката, вече бе мъртва.

Тя се разплака отново и мис Минтц я потупа по рамото.

— Не плачи за такава глупост — каза тя. — Утре можеш да хванеш друга синя птица, освен това някое от останалите момичета е

възможно да ти даде резервна рокля.

— Не! — извика Бети Лу. — Допълнителните рокли, които са донесли, приличат на парцали и аз никога няма да ги облека. Никога!

Тя се разплака по-силно от всякога, а мис Минтц нервно се разхождаше из бунгалото. „В известен смисъл е неприятно да си толкова красива като Бети Лу“ — помисли тя. Красотата изкривява миогледа ти и те прави прекалено самовгълбена. Бети Лу щеше да бъде привлекателна, независимо какво щеше да облече за танците, но привлекателността не беше достатъчно качество: тя трябваше да бъде най-хубавата, центърът на вниманието...

„Естествено, бих могла да ѝ дам назаем моята рокля — помисли мис Минтц. — Но няма да го направя! И защо да го правя? Изчаках цяла седмица, за да я облека. Това е най-красивото нещо, което притежавам, а... мистър Бърк е най-хубавото, което ми се е случвало. И Бети Лу ще притежава стотици танци, а за мене няма да има подобен на този.“

Тя прекоси помещението и седна на леглото си. „От друга страна, бих могла да облека втората, най-добра рокля — едноцветната, без звезди...“

„Но няма да го направя! Бети Лу е млада. Ще трябва веднъж да отиде на тези танци, без нова рокля. И без това ще бъде център на внимание. Младите момчета ще се стълпят около нея, както винаги са го правили и както винаги щяха да го правят.“

Тя внезапно направи малък знак. Стана, отвори сглобяемия си гардероб и откачи роклята от нейната закачалка. Звездите заблестяха под светлината на електрическите крушки, галактиките се завъртяха като фойерверки, а роклята падна на талози върху пода. Мис Минтц сподави малкото ридание, докато я отнасяше до леглото на Бети Лу. След това потупа момичето по рамото.

— Ето — каза тя, — можеш да облечеш моята рокля. Сигурна съм, че ще ти бъде по мярка. А аз и без друго нямаше да я облека — прекалено младежка е за мен.

Със себе си, учениците бяха донесли полезен товар от музикални записи. В по-голямата си част те бяха модерни и неразбираеми за всеки, преминал осемнайсет годишна възраст. Но в бляскавата мрежа от авангардни парчета се намираха и няколко стари песни, които са

били на мода, когато самата мис Минтц е участвувала в собствената си ученическа екскурзия.

Тя стоеше до автомата за безалкохолни напитки и ги слушаше, като същевременно наблюдаваше танцуващите деца, и заедно с техните нелепи танци, в нея нахлуваха спомените.

Автоматът за безалкохолни напитки се намираше срещу вратата и намирайки се до него, мис Минтц имаше добър изглед към малката „Мейн стрийт“, вече посребрена от лунната светлина, въпреки електрическите крушки. Ако някой закрачеше по посока на кафенето на „Денеб–6“, тя първа щеше да го забележи.

Но никой не се запъти натам, а малките музикални минути се насъбраха и се превърнаха в един, в два часа... Танцуващите се движеха бързо и правеха пируети, младите лица замечтано плуваха в меката светлина на замъглените електрически крушки.

„Навярно не е могъл да намери някой, който да го замести — помисли мис Минтц, отпивайки от четвъртото кентавърско питие. — Чудя се, дали чува музиката оттам и се обзалагам, че я чува. Вахтата му сигурно е извън кораба и може би е самотен, застанал под лунната светлина...“

Един от учениците се приближи и я покани на танц, но тя се засмя и поклати глава.

— Върви да танцуваш с твоето момиче — каза, поглеждайки над младежкото рамо, — а пустата „Мейн стрийт“ остави на своята древна учителка по литература.

Неговото момиче за момента беше Бети Лу Феръди и тя ги наблюдаваше, докато се понесоха нанякъде. Бети Лу приличаше на сребърна снежна буря в лятна нощ, цялата беше обсипана в бели снежинки, блестящи звезди и искрящи галактики. От вида ѝ, гърдите на учителката се стегнаха, тя бе толкова красива. „Чудя, се какво причини смъртта на нейната синя птица — помисли си тя. — Толкова е щастлива... И всички те са така щастливи. Защо техните сини птици не отразиха това щастие, вместо да загиват? Може би в крайна сметка, те са само обикновени птици? Навярно всичко, което се случва с тях се дължеше на глад и трохите хляб наистина не им бяха достатъчни? Не бяха в състояние да поддържат живота им, а те се оказаха врабчета, в оперението на сини птици.“

„Но за моята, те бяха достатъчни, а тя не е болна. Красива е и трябва да бъде такава, защото аз съм щастлива, много повече от Бети Лу и останалите. Аз съм щастлива, толкова, толкова щастлива...“

Тя отново огледа малката „Мейн стрийт“. Улицата оставаше така пуста, както предния път, когато я беше огледала. Той въобще нямаше да дойде. И ако човек се замисли, би трябвало поне един от неговите корабни колеги, който да бъде достатъчно свестен, да може да го замести. Освен, ако е забравил...

Но това беше нелепо. До този момент мистър Бърк никога не беше забравял и пренебрегвал поканите, винаги я бе очаквал „на нейния праг“, точно както обещаваеше. И тази вечер би трябвало да се намира тук, за да помогне да приключат с останалата храна, а той наистина щеше да помогне. Неговия здрав апетит щеше да се яви като подходящо допълнение към вълчия апетит на учениците. Дори останалата храна не беше в достатъчно количество, за да приготвят закуски за танците...

В ума на учителката се загнезди едно противно предчувствие. Тя за момент поклати хартиената си чаша с кентавърска газирана напитка, която почти се изплъзна от пръстите ѝ. После я остави и сграбчи дръжката на автомата, за да запази равновесие.

Бързо се овладя и се насили да се засмее през треперещите си пръсти. „Аз съм една вманиачена стара мома — помисли. — Защо имам подобни разсъждения, защо? Та нали мистър Бърк е най-приятния човек, когото съм срещала? И вероятно не би могъл да има нищо друго, освен възвишени мотиви. Сигурно сега си седи самотен и наблюдава лунната светлина, там под звездите. Напълно сам. Обзалагам се, че би желал да има с кого да си поговори. Бих се обзаложила...“

Тя знаеше, че ако се поколебае, няма да се подчини на импулса, а безнадеждно искаше да му се подчини. Измъкна се от кафенето на „Денеб-6“ и се затича нагоре по малката „Мейн стрийт“. Небето изглеждаше като сребърен сън, а корабът повече от всякога наподобяваше църковен купол или връх на църква, който се извисяваше над въображаемото селце в тропическата коледна нощ.

Сърцето на мис Минтц биеше силно, докато тя тичаше в ефимерната нощ, а сянката ѝ игриво се влачеше пред нея.

Под лунната светлина, върхът на църквата постепенно се превърна в нос на кораб, какъвто в действителност беше, а светлината, отразена от стълбите, водещи към отворения люк, проблясваше бледа и мъждукаща срещу сребърното великолепие около него.

Очевидно вахтата на мистър Бърк не се намираше в основата на кораба, както си мислеше. Мис Минтц се спря в началото на стълбата, която водеше навън и се огледа. Внезапно дочу гласове, идващи от отворения люк, придружени от характерен потракващ звук. Особено един глас...

— Отново седмица — произнесе той.

— Това ме довършва — произнесе друг глас.

— И мене — възкликна трети. — Тази нощ си нагрят, Бърк.

— Защото добре ме хранеха — отвърна специфичният глас. — Момчета, вие не притежавате съобразителност. Вижте една стара мома — гимназиална учителка, с полезен товар от кльопачка, — а дори не сте си помислили да ѝ се подмажете. А сега ме вземете за пример...

Мис Минтц се намираше точно в рамката на вратата на собственото си бунгало и се боеше да запали светлината. Беше съвсем убедена, че нейната синя птица е мъртва.

Тя налучка в тъмнината пътя до леглото си. Очите ѝ бяха изсъхнали, но раменете ѝ още потръпваха. Различи малките неясни очертания на клетката над надуваемия гардероб и съзря дребната купчинка от посърнали сини пера във вътрешността ѝ. Не беше в състояние да издържи повече и с конвулсивно движение, включи лампата.

И тогава се задъха, защото нейната синя птица изобщо не беше мъртва. Беше по-синя от всякога. Представляваше яркосин, красив бляскав пламък...

Мис Минтц дълго се заглеждаше в нея и докато я наблюдаваше, тя ставаше все по-синя и по-синя. Тя внезапно дочу стъпки по малката „Мейн стрийт“, угаси светлината и се прилепи до вратата. Под лунната светлина, хванати за ръце, вървяха момче и момиче. Момичето носеше бяла рокля, покрита със звезди и галактики — рокля снегопад, която се движеше в лятната нощ.

Мис Минтц ги наблюдаваше как преминават. Тя забеляза омекотените им от лунната светлина лица и разпозна Бети Лу. Дъхът застина в гърлото ѝ, лицето на момичето беше променено. Роклята и

лунната светлина неуловимо го бяха изменили, бяха му придали сериозност и зрялост, които никога досега то не бе познавало... Превръщайки крещящата му хубост в нещо много по-близко до красотата.

„Аз помогнах за раждането на този миг — помисли Мис Минтц. — Аз направих възможен този момент.“

И тя дълго стоя на прага на бунгалото, докато двойката отмина. След това почувствува как щастието запламтя и стопли душата ѝ. Онова обикновено тихо щастие, което не бе звучало фалшиво и си оставаше единствено нейно. Беше от онзи, изпълнен с доверие, щедър вид, който представляваше неразривна част от самата нея и дълбоко пулсираше в същността ѝ, заедно с ритмичните удари на нейното сърце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.